

opusdei.org

Prelatens brev (november 2006)

Biskop Javier Echevarría's brev till Opus Deis medlemmar. Bland annat skriver Prelaten om de heligas samfund.

2006-11-06

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

November månad får sin andliga prägel av de dagar som inleder månaden: Alla helgons högtid och Alla själars dag. *Mysteriet om de heligas gemenskap* upplyser på ett

speciellt sätt denna månad och hela den sista delen av det liturgiska året genom att rikta meditationen mot människans jordiska öde i ljuset av Kristi påsk.[1]

Kyrkan växer inte bara i denna världen utan framför allt i livet efter detta. Dagens stora högtid gör det närvarande för oss, då vi ihågkommer den stora mängd själar som, efter att de levt på jorden, njuter av den eviga saligheten och ser Gud ansikte mot ansikte i himlen. I morgon, den 2 november, kommer vi ihåg de avlidna själar som fortfarande renas i skärselden och förbereder sig för den stund då Jesus kommer att säga till dem: *Gå in till glädjen hos din Herre.*[2] Alla tillsammans utgör vi Kristi mystiska kropp, vars huvud är det inkarnerade Ordet. Med honom och under honom sjunger vi en oavbruten ärans sång till Gud Fadern genom den helige Andes kraft.

Betänkandet av detta trons mysterium bör leda oss till att tacka Gud för hans godhet och för de heligas ständiga sällskap genom att försöka dra nytta av denna tröstande sanning.

Vår Grundare stödde sig på denna verklighet och, utöver skyddet av de heliga i himlen och av **mina goda vänner, själarna i skärselden** [3], bad han alltid om deras bön och uppoffring som han umgicks med. Särskilt de första åren i Verket – inför den stora uppgift som Herren hade anförtrott honom – *tiggde* han full av förtroende bön och uppoffringar bland fattiga och sjuka i Madrid, övertygad om att **efter prästernas och de åt Gud vigda jungfrurnas bön, är det barnens och de sjukas bön som behagar Gud mest.**[4]

Min penna skriver ned dessa reflektioner eftersom denna månad blir det sjuttiofem år sedan den

helige Josemaría började ta hand om fattiga och sjuka i sällskap med de första ungdomarna som följde honom i hans prästarbete. Redan flera år tidigare, när han var kaplan i Patronato de Enfermos, ägnade han sig personligen åt detta arbete, som han därutöver stadigt satte som grund för Verket. Men i oktober 1931, då han avslutade sin tjänst i denna välgörenhetsinrättning för att ägna sig åt Patronato de Santa Isabel och dess kyrka, saknade han det intensiva umgänge med de behövande och de sjuka som han hade haft åren innan. Han beskriver detta i en anteckning i sina *Apuntes íntimos*, när han talar om bytet av pastoralt arbete: **Igår var jag tvungen att lämna Patronato definitivt, och därför de sjuka. Men min Jesus vill inte att jag skall lämna honom och påminde mig om att Han ligger fastnaglad i en sjukhussäng ... [5]**

Hans vilja att tjäna alla människor hade han med sig från långt tidigare. När han precis hade prästvigts, organiserade han trosundervisning och materiell hjälp till behövande familjer i Saragossa och gick till flera av stadens ytterområden och inbjöd universitetsstuderanden att följa med honom. Många av dem blev senare medlemmar i Opus Dei, rörda av denne unge prästs apostoliska iver.

Så snart han hade börjat arbeta i Patronato de Santa Isabel, sökte han från första stund ett sätt att fortsätta med detta apostolat, där **Herren ville att jag skulle hitta mitt prästhjärta** [6], som han skrev på ett annat ställe. Han hörde talas om en välgörenhetsorganisation som bestod av präster och lekmän, vilka ägnade sig åt att ta hand om sjuka i Hospital General, nära Santa Isabelkyrkan. Han tog kontakt med denna organisation, och den 8 november

1931 formaliserades hans medverkan. På söndagseftermiddagar gick han till sjukhuset för att ge patienterna nödvändiga tjänster. Där lärde han känna några av dem som senare upptäckte att deras väg som troende i Kyrkan var i Verket.

Jag dröjer kvar vid dessa detaljer eftersom inget av det som rör den helige Josemaría saknar betydelse för Prelaturens medlemmar. Även i de minsta omständigheter i hans liv återspeglas Verkets anda troget, vilken var och en bör införliva, bevara och förmedla till kommande generationer med vördnad.

Är vi barmhärtiga män och kvinnor? Hur ber vi för behövande personer i hela världen? Frambär vi åt Gud uppoffringar, konkret givmildhet enligt vars och ens verkliga möjligheter, för att hjälpa dessa bröder?

Jag vill gärna berätta för er om den stora glädje jag kände då jag fick veta att ett av den helige Josemarías gamla planer redan börjar sättas i verket: att *hemma* göra alla uppgifter för att förbereda materian för Eukaristins sakrament.

Tack och lov har den här *drömmen* redan blivit verklighet, eftersom i Chile – och jag hoppas att det snart kan hända på andra platser – har de, tack vare odlingar av det vete och de vinrankor som behövs – redan vin och snart hostior för att fira det heliga Mäsoffret. Jag kan föreställa mig hur glad den helige Josemaría är, eftersom jag kommer ihåg den kärlek med vilken han talade om denna önskan.

Jag återvänder till temat för detta brev: vikten av att leva de heligas gemenskap, inte bara genom att be utan också genom att uppoffra smärta och självförsakelse. Låt oss

vara generösa, mina döttrar och söner, så att vi frambär åt Herren med ett leende allt det som bär oss emot; låt oss be de sjuka om att de ger Jesus sina lidanden och sjukdomar som en glad gåva, i vetskap om att de på detta sätt, utöver att samla förtjänster för det eviga livet, på ett avgörande sätt bidrar till att bygga upp Guds rike på jorden och till apostolatets verkningskraft. De som lider av någon slags sjukdom är en stor skatt för oss. Behandla var och en som Herren skulle göra det. Se själve Jesus Kristus i dem.

Tanken på denna verklighet kommer dessutom att ge vårt hopp näring då det ondas kraft gör sig närvarande med större styrka i världen och kanske öppnar en dörr till pessimism. Ge inte denna frestelse något utrymme, mina döttrar och söner! Låt oss aldrig glömma bort att *den stora verkligheten av den*

*universella Kyrkans gemenskap
existerar, ja, alla folks gemenskap,
den eukaristiska kommunionens nät,
som övergår alla gränser av kulturer,
civilisationer, folk och tider. Denna
gemenskap existerar, dessa ”fredsöar”
i Kristi kropp existerar. De finns. Och
de är fredliga krafter i världen. Om vi
går igenom historien – sade påven
nyligen – kan vi se stora barmhärtiga
helgon som skapat ”oaser” av Guds
fred på jorden, som alltid har tänt
hans ljus på nytt och som även har
förmått försona och skapa fred alltid
på nytt. Det har funnits martyrer som
lidit för Kristus som vittnen om denna
fred, denna kärlek som sätter en
gräns för våldet.[7]*

Under resan till Libanon för inte så
länge sedan konstaterade jag än en
gång styrkan i denna gemenskap av
böner och uppoffringar i Kristus. De
har berättat för mig att de under det
senaste kriget kunde *märka* att
många människor bad för dem. Än

en gång uppfylldes det som vår Fader skrev i *Vägen*: **Lev förenade i de heligas samfund med en särskild styrka sinsemellan. Då kommer var och en att såväl i sin inre kamp som i sitt yrkesarbete känna glädjen och kraften i att inte vara ensam.**[8]

Denna månad kommer vi också att minnas förkunnandet av upprättandet av Opus Dei som personalprelatur som vår älskade Johannes Paulus II genomförde. Jag är vittne till hur vår den helige Josemaría bad för detta böneämne och till hur vår käre don Álvaro tog över, även i detta: minnet är väldigt levande hos mig av hans besök till den mirakulösa medaljen här i Rom för att tacka för detta steg. Nu är det vår tur att sätta vårt liv på spel för detta väntade erkännande: var goda och förena er med mitt böneämne. Be också för de numerarier som den

25 november kommer att
diakonvigas.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 november 2006

[1] Benedikt XVI, *Predikan*, 11/11
2005.

[2] Matt 25:21.

[3] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
571.

[4] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr
98.

[5] Den helige Josemaría, *Apuntes
íntimos*, nr 360 (29/10 1931).

[6] *Ibid.*

[7] Benedikt XVI, *Predikan*, 23/7 2006.

[8] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 545.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-november-2006/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-november-2006/)
(2026-02-22)